Ч. 280 (11.531). Львів, неділя 16. грудня 1928. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Перед виборами в Англії.

Львів, 15. грудня 1928.

Ще далеко до виборів у Вел. Британії, а вже слідно у всіх кругах англійського населення передвиборчу горячку. Найбільша вона очевидно в таборах політичних партій: консервативної, ліберальної і робітничої.

Не треба й казати, що вага нових виборів в Англії величезна, що вже тепер хід передвиборчої кампанії слідить уважно цілий світ. Бож від висліду тих виборів залежить дуже богато, залежить продовження дотеперішньої політики Вел. Британії або її зміна, залежить може й мир або війна, в яку буде втягнений цілий земний ґльоб.

Які вигляди мають усі три англійські політичні партії при майбутніх виборах? Про це появляється вже тепер немало ріжних голосів у великих европейських щоденниках, в яких подаються ріжні гороскопи для згаданих трьох партій, з чого робляться й висновки і про таку чи іншу дальшу політику Вел. Британії.

В загальному можна сказати, що якнебудь виборча акція в Англії щойно в першій приготовній стадії, то вже нині знавці англійських відносин запевняють, що консервативна партія вдержиться таки при кермі, хоч і передбачують, що вона потерпить поважні страти. В тій думці утверджує їх обставина, що консерватівна партія є одноціла і добре здисциплінована, чого не можна сказати про її суперників: ліберальну і робітничу партію. Бо, як відомо, ліберальна партія має два крила (Льойда Джорджа і Рунсімена), а таксамо партія робітнича, в якій лівиця під проводом Мекстона виступає дуже різко проти більшости під проводом Мекдонелда.

Аби вдержатися при кермі, консерватисти потребують конче відповідного виборчого гасла. За такими гаслами пошукують, розуміється, і лібералі і соціялісти, бо добре продумане і зручно кинене в маси виборче гасло має в Англії далеко більшу вагу, як в інших державах. Треба знати, що англійський виборець далеко менше вироблений, як прим. німецький чи французький, і ядерне, йому відповідаюче гасло має велику потягаючу силу на цілім англійськім острові. Не диво, що 75 проц. англійських виборців рішається голосувати на ту чи іншу політичну партію просто в останніх пятьох хвилинах. Тому то така гігантська агітація ведеться напередодні і в дні кожних виборів в Англії: там ідуть в рух і труби і бубни, там розвішують та розносять десятки тисяч прапорів, там у виборчому вирі не дармують ні мегафони, ні грамофони, ні інші „фони"...

Якби там не було, виборча боротьба в Англії буде дуже завзята і передсмак тої боротьби видно вже сьогодні. Всі три партії свідомі того, за що йде ставка і знають, що значіння цих виборів кольосальне. Консервативна партія вестиме боротьбу на життя і смерть, аби вдержати керму держави в своїх руках, лібералі і соціялісти старатимуться за всяку ціну вирвати консерватистам ту керму й взяти її в свої руки. Не виключена річ, що ліберальна партія буде язичком при вазі — тоді, коли ні правиця ні лівиця не здобудуть такої більшости, яка потрібна до утворення уряду.

Політика німців у Чехословаччині.

„Золота середина".

У віденській „Фольксцайтунґ", що виходить у двох окремих виданнях і є найпочитнішою газетою в Австрії (оба видання бють понад чверть міліона прим. щоденно!), появилася на днях інтересна кореспонденція її празького кореспондента п. з. „Золота середина", в якій обговорено політику німецьких партій у Чехословаччині. Думаємо, що ця справа може зацікавити й українські політичні круги, тому наведемо основні думки автора тої кореспонденції.

Велике розчарування — пише німецький журналіст — принесла німцям у Чехословаччині політика двох німецьких правительственних партій, а саме: німецької аграрної партії і партії христ.-суспільної (народня партія). Обі партії ще від жовтня 1926 р. працюють разом із чехословацьким урядом за ціну двох міністерських фотелів. Не тільки розчарування, а навіть помітне невдоволення між німцями під адресою згаданих двох німецьких партій настало тому, що дволітня праця з урядом чехословацької держави не принесла німцям ніяких реальних користей. Навпаки: перебування них двох нім. партій за одним столом із чеськими правими партіями уможливило чеським партіям перевести ріжні недемократичні реформи в цілій державі, якими закріплено цілу власть і силу в Чехословаччині за чеською бюрократією.

Чому воно так сталося? — питає празький кореспондент і відповідає: Причина дуже ясна. Німецькі правительственні партії не затягнули в чехів ніяких зобовязань, чехи не давали німецьким партіям ніяких конкретних обіцянок і тому не виконували спільної програми. Зностаж німецькі партії, які запряглися до державного воза, мусіли його тягнути, мусіли годитись на всі предложення уряду, щоб сидіти дальше на міністерських фотелях і залишитись при владі.

Нині тяжко зрозуміти головні напрямні й мотиви цих партійних політиків, задля яких вони пішли разом з чехословацькими правими партіями. Мабуть розумували вони так: раз ми вже при владі, тоді напевно все буде гарно, буде так, як ми собі бажаємо. Але грубо завелись. Бо чехословацькі праві партії не пішли на такий компроміс з німецькими партіями, нічого конкретного їм не обіцяли, а тому й не потребували з обома німецькими партіями дуже панькатись.

В опозиції до чехословацького уряду лишилися лише німецька національна партія і партія національних соціялістів. Опозиція веде таку політику, щоб німецькому народові принести найбільше користи. Але опозиціоністи забули про одну річ: німці повязані з чехословацькою державою, з розвоєм цілого її народнього господарства, промислу й торговлі дуже богатьома нитками. Німці, як визначні робітники, займають відповідальні становища у всіх ділянках господарського життя Чехословаччини і сильно заінтересовані не лише розвитком торговлі і промислу, але також видаванням і накладанням на товари митом та підвищенням податків.

Не можна забувати ще одного факту, [illegible] ні не є революціонерами ні по вихованню, ні по своїй духовій конструкції. Паралелю між чеськими німцями й ірляндцями тяжко повести. Ірляндці революцією здобули й закріпили нинішній свій стан посідання, а німці еволюцією. Довге поневолення ірляндського народу привело його, як загально відомо, до великого зубожіння. Німці навіть по тяжких стратах, завданих їм світовою війною, все таки займають ще нині перше місце в розвою господарського життя Чехословаччини.

Опозиційні, негативістичні нім. партії дійсно мають богато прихильників, але вони тільки словами поборюють нинішній чехословацький уряд, а не ділами. Про справжнє напереднування чехословацької держави не приходиться тому навіть говорити, бо його не можна булоб перевести власними силами до остаточної консеквенції. На поміч Австрії, а навіть Німеччини треба махнути рукою, бо обі держави мають справді за богато своїх власних клопотів.

Але всеж таки вже крайня пора зірвати з рабською підлеглістю чехословацьким партіям, як це роблять обі німецькі правительственні партії. Бо тут криється не лише небезпека рівнодушности і байдужности німецького народу, але також небезпека політичного розбиття і роздроблення нім. політичних партій на маленькі станові групи, які рука в руку підуть із відповідними чеськими партіями, що в остаточності доведе до такого становища, в якому опинилася обі теперішні правительственні німецькі партії.

Тому вже час — пише кореспондент „Фольксцайтунґу" — знайти золоту середину між обома політичними екстремами! Німці мусять у власнім інтересі співпрацювати з чехословацьким урядом, але та співпраця не може ніколи доводити до рабської підлеглости, яка тепер існує. Німці мусять так довго протестувати, як довго в нинішній міродавних кругах Чехословаччини будуть ще апетити їх денаціоналізувати. Дальше німці мусять боронити здобутків демократії перед нападами чеських фашистів і дивитись на те, щоби їх співпраця з чехами не приносила шкоди розвиткові господарського й культурного життя німецького народу.

Тому то кожна німецька партія, що буде співпрацювати з урядом, мусить мати ясну програму, на основі якої деякі наші домагання мусять бути вже зараз вдоволені, а інші пізніше. Не зарадить лихові й те, якщо лише мала політична група знайде золоту середину, а великі німецькі партії будуть вести дальше таку політику, як досі. З уваги на те, всі німецькі політичні партії в Чехословаччині повинні знайти спільну мову й обєднатись на ширшій спільній платформі.

Недавно, бо перед виборами до краєвих і повітових самоуправ, появилася на обрію політичного життя чех. німців нова політ. партія під проводом б. нім.-національного посла Роше і проф. унів. Кафки (прихильник демократії). Ця партія носить назву „Німецька спільнота праці й господарства" і вийшла дуже добре при виборах, зібравши на себе голоси всіх невдоволених дотеперішньою німецькою політикою в Чехословаччині. Якщо й не прийде може так скоро — кінчить німецький журналіст — до зміни дотеперішньої нім. політики в чех. державі, то всеж таки слід вважати вже поважні спроби до порозуміння між німецькими партіями, що дасть змогу протиставитися противникові одноцілим фронтом.

З польської преси.

„Національна політика ППС".

Варшавський „Роботнік", центральний орган ППС, приносить у числі з 7. грудня ц. р. статтю пера М. Недзялковського п. з. повищим заголовком. Стаття не приносить в тій справі нічого надзвичайного. В ній повторене все те, що ми мали нагоду чути від польських соціялістів і читати на сторінках їх органів вже не раз і не два. Все те теоретичні міркування та персальні балачки, що ніколи не мали за собою фактичного підтвердження.

На самому початку статті пише Недзялковський, що Польща в хвилі свого відродження „застала" національну справу як „річ історичного факту", якого не можна було ні усунути ні одним махом розвязати. Далі пише він про процес білоруського і зокрема українського національного відроджування, при чім ствердже, що український національний визвольний процес у часі 1914—1918 вийшов „поза межі інтелігентського ідеалізму" та мав народньо-масовий характер. Спиняючись коротенько на великих і трагічних переживаннях української революції автор пише: „Закінчення польсько-більшовицької війни не закінчило ні української ні білоруської справи". Всетаки, як бачимо, з'ясувавши, що незалежний справедливо. Із цього виходовиць, що польсько-большевицька війна мала на думці польських політиків „закінчити українську справу". Самозрозуміло, що вона того „закінчення" не досягла з боку польських

політичних головах і по нинішний день, в тим, що покищо йде в них намагання „закінчити“ українську справу перш за все в Польщі, а потім уже докінчувати її „закінчення“ і за ризьким кордоном.

Спинившись далі ще на момент над німецькою національною справою в Польщі та ствердивши, що жидівська справа в Польщі, яка була спершу тільки „господарсько-релігійною проблемою“ стала тепер теж національною, автор названої статті пише:

„Польща осягнула свою державну незалежність у своєрідній історичній добі, у добі процесу відродження народів, приспаних цілими віками. З самого означення того процесу як процесу, що тріває по нинішний день випливає один висновок, а саме, що мусять їстнувати території, мішані під національним оглядом, в перехрещуючимися взаїмно культурами: польською і українською, польською і білоруською, українською, білоруською і російською, польською, українською, білоруською, російською і для містечок — жидівською. — Польська демократія мала — від часу повстання 1863 р. — означену ідею в обговорюваних розмірах (в межах омавляней): ідею федерації. Говорить про неї виразно перша програма ППС з 1892 р. В 1917 р. всі польські політичні партії стали в знаних двох відломах (ППС, незалежницької лівиці, та вок „активістів“ і „Міжнародного Політичного Кола“) на ґрунті федераційної програми, а саме на ґрунті: польсько-українсько-білорусько-литовської федерації, як спільної держави. Польська державна політика в 1919—1920 рр. намагалася цю програму зреалізувати (виленська відозва Головного вожда); прийшло заломання і наслідком ходу воєнних подій і наслідком непомірно нагального протиділання польського націоналізму („народово-демократичний табор“) і націоналізмів українського і білоруського“.

Бідні ті пепеесі, що хоч був час, коли вони мали повноту влади в своїх руках, то не могли ніяк зреалізувати своєї програми через „нагальне протиділання“ польського і особливо українського та білоруського націоналізмів! Що бідні, так бідні! Але нині вони не менше вдоволені з того. Не невдоволеними є і націоналісти. Отже виходилоб, що все в порядку. Але Недзялковський хоче доказати, що воно не так. Пепеесів, мовляв, дуже болить серце з того приводу, що

„при теперішній міжнародній ситуації потягання до програми „великої федерації“ означалоб посягання до воєнної зброї. І тому то національна політика Польської Партії Соціалістичної обмежила сама себе до спроб розвязання української справи в межах т. зв. Східної Галичини, Волині і полудневої частини Полісся, до спроб розвязання білоруської справи в межах воєвідств виленського, новогрудського і поліського, до спроб розвязання литовської справи шляхом зорганізування нормальних взаємин між Польщею і Литвою“.

„Річ природна, що і українська і білоруська справа є і будуть у Польщі тісно звязаними з українською справою взагалі. Але національна політика ППС мусить вважати за свою підставу утримання і закріплення мира. В нашій національній програмі можуть бути такі або інші недостачі але нема в ній напевно ніякого авантурництва“.

Зі сказаного виходить, що ППС ще й тепер бажалаб вирішити чи може „закінчити“ українську й білоруську справи в цілости, але за короткі руки, чи то пак, на це не дозволяють їй міжнародні відносини, бо від такого її вирішування тих справ пропав би мир. А ППС хоче мира! Колиж доля віслалаб війну, незалежно від ППС, то вона тоді взялась би розвязувати українську й білоруську справи далі шляхом „великої федерації“, то значить змагалаб до утворення „польсько-українсько-литовської федерації як спільної держави“. Що означає така федерація в польському розумінні це найкраще доказала історія. Покищо ППС обмежується до „розвязання української справи в межах т. зв. Сх. Галичини і т. д.“ так, як це ми маємо нагоду бачити на кожному кроці в діяльности пепесівського будня.

Що ухвалила вшехпольська молодь?

З центрального органу польських ендеків „Ґазети Варшавскей“ (з дня 14. грудня п. р.) довідуємося, що відбутому перед кількома днями зїздові вшехпольської молоді прислали привіти і благословенство такі достойники польської римо-католицької церкви: епископи Лисбіц, Шляговскі, Кубіцкі і Шельонжек. З Познаня наспіло привітне письмо з канцелярії примаса Польщі кардинала Ґльонда. За ними згадані ще такі привіти: від ректора католицького люблинського університету кс. Крушинського, від ректора Ягайлонського університету Казимбаха, проф. Бальцера та інших.

З тої самої статті, що має наголовок „Що ухвалила вшехпольська молодь“ довідуємося про такі ухвали:

„IV-ий конгрес вшехпольської молоді віддає пошану (склада голд) жертві життя всіх тих, що у боях на вулицях Варшави в травні 1926 р. згинули в обороні права, фундаменту всіх цивілізованих держав“.

„IV-ий конгрес вшехпольської молоді **висловлює польській академічній молоді Львова горяче признання за заняте нею в перших днях листопада ц. р. одиноко розумне і повне мужеської гідности становище до гайдамацьких провокацій і запевняє її, що молоде покоління цілої Польщі завсіди готове, як що буде потреба цього, ділом ствердити однодушне з нею становище“.**

„IV-ий конгрес вшехпольської молоді супроти небувалого становища міністра Внутрішних Справ Складковського, що ставить на одному рівні творчу для держави працю народових елементів з протидержавними аспіраціями жидів і частини руского населення т. зв. українців, поручає своїм членам працю над усуненням поширюючогося тепер замішання підставових понять. — Господарем держави повинен бути тільки польський нарід, то значить ті, що активною журбою за будуччину Польщі здобувають собі право на те“.

Подаємо без коментарів.

По широкому світі.

На доповнюючих парляментських виборах в Антверпені вибрали комуніста фламандця Бромса, що був засуджений на смерть за шпіонажу, з потім помилуваний. Бромс відсиджує свою кару.

Канцлер Міллер у промові на пресовім бенкеті зазначив, що Німеччина не може зріктись надії на злуку з Австрією.

Головою швайцарського союзу вибрали на 1929 р. Гааба.

Не зважаючи на заборону міської ради, адміністрація трамваю в Ліверпулі рішила купити, з оглядів ощадности, 1000 тон радянської нафти.

Є чутки, що державним секретарем з менту урядування Гувера стане Бойден, бувший представник Америки в репараційній комісії.

Бувший міністр фінансів Франції Кльоц мав пробувати самогубства у звязку з перспективою арешту. Він сфальшував якісь векслі.

Добро „Просвіти“ — це добро цілого народу, а зокрема кожного з нас.

На парляментарній арені.

БЮДЖЕТОВА КОМІСІЯ.

Промова пос. О. Луцького над бюджетом Міністерства Рільництва.

У вівторок, 11. п. м. Бюджетова Комісія почала радити над бюджетом Міністерства Рільництва. По промові референта і промові мін. Незабитовського виголосив, як четвертий з черги промовець своєї уваги до бюджету представник Українського Клюбу, посол **Остап Луцький.** Його промова тривала майже цілу годину. Пос. Луцький почав від змістового окреслення важких умов в житті і праці дрібного хліборобства, особливо на українських землях, де (як у Галичині) перелюднення доходить до поверх 150 душ на кільом. кв., а селянська земельна власність навіть в багатим (на лиху) землю Поліссям, вже в 1921 році займала на 1,251.100 господарств лише 8,231.900 гект. землі, а в цьому аж 80 відс. господарств було не самовистарчальних, бо нижче 5 гектарових. Досліди над рентовністю дрібних господарств, ведені „Сільським Господарем“ та статистичні праці інж. Фр. Дзєдзіна і інж. Цужитка, видані цього року Пулавським Інститутом, стверджують понад усякий сумнів, що господарства нижче 5 гект. не можуть заспокоїти своїх потреб і потреб хліборобської родини. Їх рільний похід, це кругло 1.500 зол. річно, коли день праці рахується від зол. 1.66 до 1.93. Ці „господарі“, а є їх у нас аж 80 відс., не доїдають, живуть нижче людської гідности і тому лише животіють. На них падуть дуже значні податки, данини, адміністраційні кари і „шарварки“, селянство страшенно задовжилося на лихварський процент, бо іншого тепер нема для хлібороба, навкруги нього чимраз більше картелів на фабричні товари першої потреби, нема де тікати по зарібки, а вивінувана з добрих адвокатів міська опінія всетаки голосить, що село може, тільки не хоче платити податків. Хто іншої думки, цей в цій опінії — демагог. Не зважаючи на те, правительство прийшло до сойму з проєктами нових хліборобських податків. Рівночасно предла-

М. ВОЗНЯК.

З романічних епізодів Панька Куліша.

(Продовження)

Звеличенню української пісні посвячений другий відступ листу: „А коли любо Вашому серцю розмовляти з Богом рідною піснею, то й розмовляйте. Од людей того не почуєте, що вона Вам промовить словом і голосом. Свята скарбоня духу народнього! найкращі души складали в неї своє негубнущее добро і завітовали його нам, дітям своїм. Не всякому дається скарб сей: дається він тілько родичам по красоті душевній. Радуймося-ж серцем і благодарім Богові, що дав нам зрозуміти ціну сьому сокровищу! Тепер Ви проживаєте найкращу пору своєї жизні. Знайте, що які б ні були в Вас тепер смутки, а кращого нічого в світі не дознаєте. Отже пісня має в собі такиї чари, що як би далеко ні одійшли Ви од весни своєї, а вона довіку становитиме в Вас її перед очима. Велика пільга у важкій дорозі! Говорю те, що дознаю на собі самому. Боже! що-б то була за жизнь моя, коли-б од часу до часу моя понура голова не квітчалась весняними квітами! коли-б серце моє не трепетало свіжою, весняною силою! А ніщо більш не вдіє тих чарів надо мною, як рідна пісня. Так, як ангел господень сходить у купель силоамськую і возмущає воду, і робиться вода сцілющою, і так небесний дух рідної поезії завітає иноді в мою душу і возмутить її до самої глибини і дає їй дивную силу проганяти усяку неміч і всяке зло, которе її облягає. Тих сходів Ви не знаєте, по которим чоловікові треба було збіраться на якусь висоту духовну; не треба Вам і знати, скілько їх униз; а я озираюсь назад так, як Ізраїль на глибоке море, і знаєте, що було моїм путеводним пламенником? рідна пісня, рідна поезія! Нехай же ганить її хто як хоче; вона во віки пребуде святинею души моєї. І всяка душа щира єю сохраниться од упадку, єю підніметься вгору і заквітчається, як райськими квітками. Тим-то радію серцем за Вас і за любу сестру Вашу, що Вам дався сей скарб, і що Ви родичі по красоті душевній з тими пророчими душами, которі нам сей скарб заповідали“.

Коли в першому листі титулував Куліш Милорадовичівну „Вельможна Панно“, а в другому „Високоповажная Панно“, тут уже звертається до неї як до „коханої землячки“. Про перший свій листок пише, що „великої праці“ він коштував його, навпаки, тепер йому вже лекше писати, „бо се вже пише не гулящий чоловік, которому більш нічого робити — читаємо у листі; — се пише чоловік не під свіжими чарами Вашого голосу, Вашої гарної уроди, Вашої любої розмови; се пише чоловік, который збірається на два годи в далеку дорогу, з которої, Бог знає, чи й вернеться на Вкраїну... От його слово твердійше, і не вплине його думка: як то сі щирі речі перетолкуються. Як би не задумав далекої мандрівки по світу, — писав Куліш, — може-б і не писав до Вас так щиро; бо варварство кругом нас облягає, підстерегаючи всякий учинок наш, на инші учинки не схожий, і Соломонові слова до нас обернуті: Иже хранит уста свои, сохранит от печали душу свою“. Прохав не замовкати, а чого одна не напише, хай додасть друга сестра. Питав, чи попрочитували послані книги й що з них їм сподобалося, а в дальших питаннях просив писати, як їм на світі живеться, чи весело, чи часто бувають між людьми й що то за люди.

Другий лист Милорадовичівни застав Куліша в Петербурзі у важкому моменті, як писав він до неї 3. травня 1857 р., бо облягали його кругом труди й клопоти з виданням творів Гоголя. Цей лист дидактичного характеру. Вартий уваги уступ із порівнянням українки й польки що до знання рідної історії. На сум подавав Куліш такий лік: „Треба взятися за якесь діло щирим серцем, треба жити для чогось, треба вбачати ясно перед очима свою дорогу. Добре тому на світі жити, хто кого любить, як мати дитину. Дай, Боже, й Вам так полюбити когось, за щоб він праведно стояв Вашого серця! Тоді всяка Ваша думка, усяке воздихание буде Вам ділом і не знатимете Ви иншого смутку, опріч дожидання. Коли-ж високий підліт Вашої мислі або Ваша доля осудила Вас до якогось часу на самоту, то дайте Ви пищу насущну своєму розуму і серцю: присядьте ви вдвох із Вашою сестрою-порадницею до історії рідного краю; попрочитуйте всячину, що про неї написано, порозбирайте своїм молодим розумом, чи воно так, чи ні, і що там правда, а що помилка; посписуйте собі для впамятання деякі случаї, імена, роки, — так як студенти перед екзаменами, щоб таки добре знать історію свого краю, так, як уська воспитана полька знає свою історію. Бо треба полькам честь оддать, що вони найученіші між нашими дамами. А послі оглянитесь й на сусідські історії; розберіть московську історію, що вона таке, і польську, а далі і німецьких царств. Що, Боже мій! коли-б мені воля жити на Вкраїні по Вашому, здається-б усякий день і знайшов собі діло. Не кажу вже про такиї діла, которі в Вас по волі й по неволі під рукою; се вже само собою розумійте, що вони Вам на те дані, щоб навчились Ви на світі жити і душу Вашу до марного сумовання не допускали“.

(Продовження буде.)

нас соймові преліммнар бюджету Мін. Рільництва, з якого виходить, що на всю працю цього міністерства призначено лиш 55 мл. золотих, себто 2.1 відс. усіх преліммнованих бюджетових витрат. Є державство рветься до інтенсифікації господарства, але серед хаотичної праці богатьох опікунів (рільнича корпорація, кооперація, територіяльне самоврядування, регіоналістичні комітети та рільничі палати) не находить дійсної допомоги і опіки. На богатьох прикладах з львівського і станиславівського воєвідства змальовує бесідник невідповідальні і шкідливі почини територіяльного самоврядування в рільничих справах і називає їх опіку над хліборобством безпляновою, безконтрольною і шкідливою, себто такою, якою виявилася давно в господарці громадськими пасовиськами і лісами. Переходячи до справ хліборобської освіти, бесідник підкреслює, що ще й досі українське хліборобство не бачить ні одної, навіть нижчої, хліборобської школи, бо українські хлібороби не можуть далі спокійно глядіти на те, що з податкових 8 міліонів золотих, призначених на хліборобську освіту, нема — поза дрібонькою субвенцією для Молодвинча, ні сотика для їх фахової шкільної і позашкільної освіти. Яскравими красками і сильними доказами з'ясовує бесідник негативну політику уряду до знаменитих організацій українського селянства, якими є Т-во „Сільський Господар“ і українська сільсько-госп. кооперація. Промовець подає цілий обсяг праці і досягнення цих організацій і протиставить льому кредитову, скарбову, та адміністраційну політику держави і суспільних польських чинників. Окрему соковиту згадку присвятив при тім посол Луцький „заводовим звйонзкам рольнікуф“ в станиславівському воєвідстві, яким помагає уряд і т. зв. територіяльне самоврядування. Що торкається господарки в державних лісах, бесідник противиться винищуванню їх субстанції для фіскальних державних цілей. Полемізуючи з соціялістичними тезами в тарифово-митній політиці, промовець підкреслює, що єдиним виходом з конфлікту між дрібнорільничими продуцентами і міськими споживачами може бути тільки безпосередня співпраця сільсько-господарської кооперації з місько-споживчою. Промовець кінчить апелем, коли нарешті уряд і польське громадянство перестане з політичних мотивів ворожо ставитися до господарських справ українського хліборобства. Ціле дополнення промови, угрунтованої богатьома статистичними і передовсім життєвими доказами, яка викликала загальне сильне вражіння.

Відповідь **мін. Незабитовського** на цю промову була опублікована у вчорашньому числі. Там закралася як у заголовку, так і в тексті помилка, а саме замісць посла Луцького названо посла Хруцького.

Резолюції, запропоновані пос. Луцьким в ім. Українського Клюбу до бюджету М-ва Рільництва.

Пос. О. Луцький зголосив дня 12. п. м. на бюджетовій комісії такі резолюції Українського Клюбу до Мін. Рільництва:

1) Сойм взиває уряд, щоби в будучих бюджетових преліммнарах призначив на цілі рільництва, означені в бюджетах М-ва Рільництва, Рільних Реформ і Публ. Робіт, суми, що оставатимуть у вищому відношенні до загальної суми бюджетових видатків; 2) Сойм взиває уряд до безоглядно точного перестерігання в будучій господарці по державних лісах засади, що скількість дерева, призначена на вируб, не може переходити пересічного приросту дерева в тих лісах; 3) Сойм взиває уряд, щоби при уділюванні кредитів державними банками трактував рівномірно всі кооперативні організації без огляду на їх національний характер; 4) Сойм взиває уряд, щоби при організації, згляднo реорганізації державних рільничих шкіл, середніх і нижчих перестерігав правила, що викладовою мовою тих шкіл має бути рідна мова рільничого населення, для якого та школа призначена; 5) Сойм взиває уряд, щоби з огляду на ліквідацію Української Рільничої Академії в Подєбрадах, яка досі була головним доставцем фахових сил для української кооперації і українських сільсько-господарських організацій, заснував українську вищу рільничу школу на Волині або в Сх. Галичині, згляднo рільничий виділ на будучім українськім університеті та щоби в державних бюджетах, від 1930-31 — почнаючи, преліммнував на ту ціль відповідні видатки.

КОМІСІЯ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕФОРМ.

Засідання **комісії земельних реформ** відбулося 13. п. м. На порядку дня: справоздання Банку Рольного про свою дотеперішню діяльність. На нараді присутній міністр Станевіч і през. Банку Люлкевіч. Над справозданням розвинулася велика дебата, яку закінчив посол **Остап Луцький** яскравим малюнком кредитової політики Банку Рольного, коли вона торкається українського хліборобського світу. Міністр Станевіч заповів в цій справі відбуття окремої конференції в Банку Рольнім.

60-літній ювилей Просвіти відсвяткуємо найкраще, коли всі від „мала до велика“ станемо її членами. Тож спішіться зі зголошеннями в члени, надсилайте вкладки й іншим пригадуйте!

З життя наших шкіл.

Концерт дівочої гімназії СС. Василіянок на честь свого опікуна і добродія.

Дня 13. грудня в день св. Андрея відбувся в салі дівочої гімназії СС. Василіянок святочний концерт на честь опікуна й добродія тієї гімназії о. митрополита Андрея.

Концерт почався в год. 5. попол. у гарно прибраній салі, в присутности о. митрополита, представників греко-католицької митрополичої капітули, учительського збору гімназії, родичів учениць та інших запрошених гостей. На програму концерту зложилися хори, сердечна промова учениці Любки Демків, симпатичні деклямації Марти Колтунюк та Ірени Шухевич і фортепянові продукції Надії Біленької та малої відважної Ярослави Лішинської. Всі точки програми були виконані старанно і гарно. Хорами учениць управляв проф. Мельник, а діточим хором учителька Надрага. З усіх відспіваних точок найбільше припала всім до вподоби остання щедрівка, яка була надлатком, бо в програмі не була подана.

На загал концерт випав добре і панувала на ньому широсердечна атмосфера, що надавала йому характер інтимної дружньої вечірки.

Ювилей письменника і громадянина.

40-ліття праці А. Чайковського.

Андрій Чайковський, якого ювилей святкуватиме в найближчому тижні „Т-во письменників і журналістів“ у Львові, належить до найстарших наших діячів і є нашим найстаршим сучасником-письменником. Не вважаючи на свій поважний вік, він з подвоєною енергією присвячує всі свої вільні хвилини літературній праці, виповнюючи одну з найбільших прогалин нашої літератури, школи та суспільного виховання: недостачу загально-доступних, цікавих повістей для молоді, інтеліґенції та простолюддя.

А. Чайковський уродився 15. травня 1856 р. у Самборі. Учився він дитиною в дяка, в селі Гордині-Закуття, де тоді жили його батьки. До гімназії ходив у Самборі і вже тоді був членом таємного гуртка, що піддержував звязки з академічним товариством у Львові. Скінчив гімназію в 1877 р. Ставши студентом, мусів відбувати військову службу, а після її скінчення в 1878, став урядовцем „Просвіти“. Одночасно був на правничім факультеті до 1882 р. Того року полк, до якого належав, мусів іти до Боснії душити тамошнє повстання. Ці сильні воєнні вражіння були першою спонукою для письменника, щоби передати їх у літературній формі. „Спомини зперед 10 літ“ є в нашій літературі здається першими воєнними споминами. У повороті з Боснії Чайковський вписався в 1887 р. на адвокатську листу як карний оборонець. Зі Львова перенісся до Бережан, де відчинив адвокатську канцелярію.

У Бережанах став він енергійним організатором громадянського життя, основником „Бояна“, кредит. тов-а „Надії“ і цілої низки „Січей“ та „Просвіт“. З Бережан перенісся до Самбора, де жив до війни. Підчас російської окупації не минула його тюрма. Після війни перенісся до Коломиї, де працює досі. У 1925 р. коли заснувалося перше товариство

В. БЕЗУШКО.

Англійці про Гоголя.

В одному з ост. чч. „The Times Literery Suplement (з дня 29.XI. п. р.) знаходимо цікаву статтю про Миколу Гоголя, з нагоди свіжого перекладу кількох його творів*). Автор статті (невідомий, бо жадна стаття цього тижневика не є підписувана, хіба листи до редакції) зазначує на вступі, що властиво з ніодним російським письменником не зжила ся Англія. Причину цього бачить він почасти у недостачі добрих перекладів, але що ще важніше в чужости, яку відчуває англієць, читаючи російських авторів. Спосіб розмови в них інший; вони містять у собі щось антипатичного для англійця. Щоб ужити образового вислову Вірджінії Вулф, вони наче би затратили одяг в якійсь страшній катастрофі.

Цей інтимний звязок з читачем (бо про це тут іде) перешкоджує Гоголеві ще найбільше з усіх російських письменників, бути зрозумілим в Англії. Ще недавно залишили виставку його „Ревізора“, як „нудну, механічну фарсу“. „Мертві душі“ порівнюють в Англії з творами Дікенса, вважаючи Гоголя гумористом, а більш нічим. Гумор, дар, який так часто бракує російській літературі, саме мав Гоголь: але гумор для юрби, получений так часто з гротескою. Детайлі вміщують у нього життя, але цілість дає скривлений образ (карикатуру). Метода його реалістична, але не така його ціль. Субективізм закрашує цілий його образ. Другою рисою Гоголя — це **місця знаменитої реторики.** Одначе все мусить у Гоголя видержати пробу його гротескового гумору. Гоголь — жертва інтроспекції — такий погляд виказує автор — і найчорнішої меляхолії. Свою особисту драму Гоголь злагіднює комікою. Навіть в описах краєвидів, в легенді Гоголь субективний. „Він найбільш субективний з усіх російських письменників“: усе обертає в карикатуру, хіба за винятком одного твору „Тараса Бульби“.

У „Поміщиках з давніх літ“ представляє нам Гоголь двоє старших віком, які проводять свій вік для нікого нешкідливий — на їді і спанню. Навіть їх обжирство овіяне якимось чаром. Звідки це? Звідтіля, що Гоголь — відповідає автор — не зумів жити сучасним і не потрафив віддати минуле в реалістичнім змислі. Від сучасности втікав він, творячи „козацьку Іліяду“ — „Тараса Бульбу“: попри це все це його найбільш романтичний, а також найбільш обективний твір. Він відтворив у ньому духа козацьких войовників. — Він надав творові героїчні риси. Коли вилучимо дещо за блідо виведену польку, задля якої Андрій зраджує своїх, то в творі немає нічого, що нарушувало би „героїчну блискучість“ від початку до кінця. Сцени бити мають епічну величність. Всі козаки з людськими прикметами, хоча тільки лише декілька з них зіндивідуалізовані. Домінуюча постать Тараса Бульби, постать гідна грецьких зразків, чудово виринає понад картиною історичної традиції. Коли візьмемо на увагу польську панянку, то навіть в її милих рисах є щось нелюдського. Гоголь, здається, не мав досвіду в любови. Його любовні сцени це тільки фантазія. В нього жінка є все знарядям зла“.

„Вій“ нагадує твори Едґара По задля хоробливої безполовости, звязаної з ідеєю жіночої краси. Ненормальний еротизм сотворив „Вія“, овіяного також гротесковим гумором для потреби полекші перед власними галюцинаціями. Ніде — хіба в його пєсі „Подружа“, його гумор не є такий спонтанічний, як в оповіданні „Як Іван Іванович посварився з Іваном Никифоровичом“. Причини пригноблення в Гоголя дошукатись не трудно. Це пояснюють не тільки його листи, але й самі твори. Найбільше розвідуємося про його особу з „Вибраного листування з моїми приятелями“. Сам Гоголь був свідомий хиб свого характеру — він-же зазначує, що в своїх героях змальовує тільки свій власний „бруд“ (і дає противвагу для свого бруду). Він звеличує свої власні хиби, доки врешті вони не обняли цілої російської суспільности. Здавалосьби його сміх невинний: та він саме є причиною непорозуміння. Гоголь без обиняків відкриває свої бруди, більш, як якийнебудь інший російський письменник. **Коли Гоголь сміявся — каже автор — тоді він сміявся сам над собою.**

Отже він дегенерат? Ні, вішун нових часів, як Котляревський, Артемовський, Шевченко. Думаю, що Гоголь і Шевченко — передовсім вони два вішуни революції, бо змальовували сучасну їм гниль, яка мусіла довести до перевороту, подібно як це було в Англії у Шекспіра, який на пів століття передбачив бурхливі часи, конфлікт короля з суспільністю і накликав до гоєння ран на суспільному організмі. У нас це робили: Шевченко в апокаліптичних образах, вішуючи суспільне і національне відродження — і Гоголь, руїну, до якої справді могли довести царські ревізори.

Про те, що Гоголь носив дві душі, одну російську, другу українську, англійці не довідалися з цієї статті: Гоголь зовсім не віддавав першенства російській мові перед українською: обидві вони у нього рівні. Одначе коли звяжемо твори Гоголя так тісно з його особою — як це хотілось англійському критикові, тоді — коли це можливе — тимбільша вартість його творів. Вони-ж вічні людські документи, чого найбільш вимагаємо від літературних творів. Щирість Гоголя — відемна прикмета для англійця! Невжеж Шевченко не схопив як слід суті Гоголя: „Ти смієшся, а я плачу“. А його любов мистецтва, пісні (життя — пісні), подорож по країні мистецтва, Італії — чи це все тільки вияви дегенерації? Хто стільки дав гармонії в своїх творах, що Гоголь, ледви чи дегенерат.

Та це складна проблема і її мусять рішати „гоголісти“.

*) „Поміщики з давніх літ“, „Тарас Бульба“, „Вій“, „Іван Іванович і Іван Никифорович“ — від збірним заголовком „Миргород“ („Mirgorod“ by Nicolay Gogol).

галицьких письменників і журналістів у Львові, д-р А. Чайковського вибрали першим його головою, а рік пізніше, коли він зрікся цього становища з огляду на постійний побут у Коломиї вибрали його першим почесним членом цього товариства.

Першим друкованим твором А. Чайковського був його фейлетон у „Ділі" в 1888 р. п. з. „Причини зубожіння нашого селянства в суді". Саме тепер минає 40 літ від часу, коли за цим фейлетоном пішли інші, літературні, оповідання, гуморески та повісти. „Образ гонору" був преміований „Просвітою" стипендійним фондом С. Дубравського. „Олюнка" признана на конкурсі „Зорі" вийшла в бібліотеці найзнаменитших повістей „Діла". Так само повість „У чужім гнізді". Обі ці повісти є першими у нас малюнками з життя малоземельної шляхти. Далі йдуть такі повісти і оповідання: „Власними силами" (3 частини), „З ласки родини" (2 част.), „Бразилійський гаразд", „Не піддавайся біді", „Оповідання" (Видавнича Спілка), Три воєнні оповідання, історичне оповідання „За сестрою", „Козацька помста" історичне опов. (у Польщі сконфіск.), „Віддячився", „На уходах" іст. пов. (2 част.), „Малолітний", повість з життя шляхти, „Одарка" опов. для дітей, „З татарської неволі", істор. опов. „Сагайдачний" іст. повість (в 6. част.) „Олексій Корнієнко", „Панич".

До цього довгого списку треба би додати ще втроє довший спис заголовків оповідань, новель, нарисів і безліч статтей на суспільні теми, розсипаних від довгих літ у нашій періодичній і неперіодичній пресі, по журналах, альманахах і календарях. Як нам відомо автор працює тепер над повістю з доби зруйнування запоріжської Січі п. з. „Сонце заходить".

Ріжні вісти.

ЛИСТОПАДОВІ ПОДІЇ ПЕРЕД СОЙМОМ.

На засіданні соймової адм. комісії дня 14. грудня розглядали внесення 4-х посольських клюбів, а саме: ББ. ЗЛН. Українського і Радикального у справі знаних львівських листопадових подій.

Перед приступленням до дискусії над цими внесеннями, зніс пос. **Целевич**, щоби голові комісії пос. Полякевичеві висловити заяву недовіря, з огляду на недавній інцидент із пос. Хруцьким. Внесення мотивоване цим, що пос. Полякевич, хоч його справа є тепер перед маршалківським судом, не зложив головування в адмін. комісії. Пос. Полякевич сказав, що це внесення піддасть під голосування на найблизшім засіданні комісії, та зі свого боку висловив сумнів чи може бути основою зголошення заяви недовіря факт, який не є в ніякій звязи з виконуванням функцій предсідника.

З черги приступили до дискусії над згад. 4-ма внесеннями. Оба внесення польських клюбів реферував пос. Стронський (ББ). Він сказав, що львівські події викликала тайна Військова Організація, яка спровокувала польську молодь після зневажения памятника Вірлят до відруху реакції. Поліція поводилася радше пасивно. Акція з боку частини українців була обдумана задля того, щоби викликати відплату з польського боку та спровокувати нац. боротьбу.

Пос. **Целевич** полемізує з передбесідником і наводить, що в Городку біля Львова спрофанували українські свята. Українці осуджують знеаважения памятників. Поліція у Львові поводилася пасивно без огляду на інтервенцію українських послів. „Сл. П." підбурювало громадську думку до ексцесів. В українськім Академічним Домі українська молодь мусіла боронитися, а коли стріляла, то лише у власній обороні. Поліція переводила неправні ревізії. Бесідник в імени

свого клюбу зголошує внесення на створення надзв. слідчої комісії, на димісію воєв. Голуховського та на виплату відшкодувань для цих, що потерпіли наслідком подій у Львові.

З черги дир. політичного департаменту Пацьорковський сказав, що львівські події були подрібно та точно розслідженi. Нема сумніву, що ексцеси були ділом тайної Української Військової Організації, що хіба найкраще знає пос. Целевич. Поліція у Львові не станула на висоті завдання як при ліквідації ексцесів, так і при вислідкуванні виновників і то як по українському, так і по польському боці. Тому то уряд рішив перевести основні зміни у львівській поліції. Пос. Прагер (ППС) зголосив внесення, яке стверджує, що сойм зазначує, що жалюгідні події у Львові, які спричинили ушкодження культурного майна українських товариств наступили безпосередньо після провокаційного замаху на памятник оборонців Львова та що події ці є доказом напружених національних відносин у Сх. Галичині. Сойм приймає заяву уряду до відома та взиває його до переведення слідства, покарання винуватих і до виплати відшкодування. Пос. Верчак (ЗЛН) домагався розвязання „Соколів" і „Лугів".

Пос. **Целевич** спростував цілу низку справ, порушених у дискусії іншими бесідниками, а щодо алюзії представника уряду, начеб він знав про приготування УВО, то бесідник зажадав від міністра вн. справ вияснень у цій справі. На запит пос. **Біляка** представник уряду Пацьорковський сказав, що не викрито виконавців замаху на памятник у Персенківці ані теж не арештовано нікого зі демонстрантів, які нищили українські інституції.

В голосуванні всі внесення соціялістів, українців і НД відкинули, а **ухвалили лише внесення ББ,** що взиває уряд перевести слідство і поробити відповідні висновки.

ЛИТОВСЬКА СПРАВА В ЛЮҐАНО.

В пятницю Рада Ліґи Націй далі займалася польсько-литовською справою. Кінонес де Леон предложив, щоби комунікаційна комісія розглянула фактичний стан і зложила рапорт. Вальдемарас відповів, що є противний покликуванню комісії та сказав, що Ліґа повинна ствердити, що досі їй не вдалося направити кривди, яку заподіяно Литві. Зголився на предложення Кінонеса, щоби представники комісії розглянули справи комунікації та транзиту.

Звіт Кінонеса приняли без дискусії.

ВИСЛІД ВИБОРІВ У РОМУНІЇ.

Вислід виборів у Ромунії такий: нац.-сел. партія матиме 330 послів, лiберали 12, партія Йорга-Авереску 4, партія Лупу 4. З уряд лист; соціялісти 4 манд., мадяри 6, або 6.60 проц. заг. числа послів, а в трьох департаментах навіть абс. більшість і вони матимуть у парляменті 18 послів.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87·50—8·88·00, канадійський долар 8·81·50—8·82·00 чеська корона 0·26·33—0·26·66 австрійський шілінг 1·25·00 1·2·00 румунська лея 0·05·00 0·05·50, французький франк 0·34·50 0·34·75, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00 фунт штерлінгів 43·30·00 43·40·00, радянський червонець 26·50 27·0·

Золото: 10 корон 36·50·00 36·80·00 20 франків 34·2… 34·40·00, 20 німецьких марок 41·80·0 42·10·00, 10 російських рублів 46·60·00 47·0·00.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Веселе для сумних

Помиляється той, хто думає, що веселих річей у часописі треба шукати в новинках, у малім, а вже що найвище в великім фейлетоні. Часом новинки нудні, малий фейлетон з похоронним настроєм, а великий про історію куликівської гімназії. Зате возьміть ви вступну статтю, а реготатись будете, як глухий на концерті. Скільки там нераз гумору, скільки „віців", тим веселіших, що сказаних з поважною міною і в серіознім тоні.

Возьміть наприклад „Слово Польске" з пятниці 14. грудня і прочитайте вступну статтю: „Розклад церкві". Я давно не читав чогось більш веселого, хоч читаю польського Макушинського, російського Аверченка й українського Вишню.

По думці „Слова Польского" унiятська церква в Галичині розкладається і „держава буде змушена в якнайбільш рішучий спосіб інґерувати". Думаю, що інґеренція булаб найуспішніша тоді, колиб кожному пароxові додати якогось сторожа безпеченства, і приклад поліціянта, на сотрудника.

„Церква стала тереном партійної боротьби, яку провадить розполітиковане і здеморалізоване духовенство".

„Людність руска є — як відомо — зріжничкована... Серед етнічних русинів, біля людей з національним почуттям „українським", є старосусини (через велике „С" — прим. автора), **а також є богато поляків**".

Даю слово, що останнє речення дослівно перекладене і що воно є в передовиці.

А далі ще й таке:

„Духовенство кепкує собі зі своїх пастирів, уважаючи обовязуючими накази не їх, а УНДО — а може навіть правосл. митрополита Діонізія".

Ні менше ні більше тільки так і то на першій ст рінці, на першім місці в першім львівськім польськім деннику.

Я вже раз був написав, що не знаю, до якої нації себе причислити і яка країна є моєю отчиною. А тепер ще другий цвях у загрижену го… ву: якої я властиво віри і кого в справах релігійних маю слухати: „Слова Польского", митрополита Діонізія чи... УНДО!?...

Але я так тільки буцім жартую собі, бо добре знаю, хто я є і в що вірю. Напевно і „Слово Польске" також собі так тільки буцім. Воно дуже добре знає, як справи стоять, але в нинішних сумних часах що буде писати!

Що українське духовенство стоїть на сторожі добра і прав свого народу.

Що той народ при кожній нагоді дає вислів своїх бажань, домагань і своєї волі?!...

Що українська суспільність Галичини, не зважаючи на всі труднощі йде вперед у кожній ділянці?!

Що приповідка: „На село людей дурити!" — щораз то менше відповідає дійсности?!...

Це все речі сумні, розпучливо сумні... Не можеж ними годувати „Слово Польске" своїх читачів, уже й так зажурених доріжнею, німцями та іншими вальдемарасними історіями.

Треба чогось, що спонукувалоб до сміху порожні тенеса, що давалоб забуття про порожну кишеню.

І пишуть...

Не в новинках, не в малім, чи великім фейлетоні — але в передовій статті і на першім місці. **Галактіон Чіпка.**

На господарські теми.

Відшкодування за худобу куплену в стані чахотки.

(Практичні вказівки про те, як його доходити.)

(Продовження.)

Розберім деякі питання в тій складній справі:

1. Коли у випадку запримічення в купленої худоби познак або підозріння в захоті, можна нам домагатися запоруки, звороту (евікції)? Закон каже, що тоді, коли на випадок такої недуги хиба (брак) у тварини не дасться вже усунути, а захоріння чахоткою приниже звичайну ужитковість худоби. Коли таке заходить, вільно нам домагатися розвязання умови купна чи заміни і звороту даної нами повної заплати, а враз і звороту нам спричиненої продавцем тварини — шкоди. Колиж ця недуга не спиняє звичайного користування тварини, себто лише частинно зменшує це звичайне (правильне) користування нею — чи то в молоці чи праці, або коли цей брак у тварини можна усунути, — тоді можна нам домагатися лише частинного вирівнання втрати, наприклад через зворот відповідної частини ціни купна. Оцінка її залежить від судді, якому прислугує право покликати на знавця ветеринарного лікаря. Судді вільно теж — якщо заявиться за цим як знавець ветеринарний лікар, а також згодиться на це і позовник и буває й пізваний — зарядити доріззання хорої або підозрілої в чахотці худоби та розпродаж мяса, розуміється, по оглядненню ветеринарним лікарем. Це право прислугує також названому лікареві, коли худоба безнадійно хора, а пошкодований на це годиться. На підставі посмертних оглядин лекше і лікареві видати оречення, що знов дозволяє судді оголосити справедливий суд.

2. Коли не маємо права домагатися звороту з запоруки (евікції) і при наявности чахотки?

В таких випадках, коли познаки чахотки є наглядно видні (напр. на вименах). Якщо ми в змозі доказати, що продавець підступно затаїв перед нами цю хоробу, або виразно запевнив нас (незгідно з правдою), що тварина є вільна від всяких хиб — маємо право евікції. Не маємо того права, коли мимо сухіт, не видко у худоби ані важкого занепаду сил, ані зменшення звичайного користування в праці, молоці, то-що.

3. Що нам робити, коли ми, купивши заражену сухотами худобу або підозрілу в цій недузі — наміряємо з того приводу домагатися звороту?

Тут слід передовсім замітити, що по думці розпорядку мін. б. Австрії з 10. XI. 1916. ч. 384 В. З. Д. істнує здогад, що коли тварина захоріє чахоткою протягом 14 днів від її передання покупцеві, тоді була вона вже хора у продавця. Якщо таке зайшло, слід нам повідомити про це продавця, або безпосередньо, або порученим листом до нього, колиж він неприсутний в громаді, то начальника громади його місця осідку. Негайно прослідити стан здоровля худоби ветеринарним лікарем для судового доказу. Все повище зробити як найскорше по завваженні хиби у худоби. Колиб ми цего не зробили, тоді ми мусимо доказувати в суді, що тварина була вже хорою перед переданням її нам; колиж ми це вчинили, за нами є здогад, що ми набули тварину хору, а тоді продавець тварини мусить доказати, що в хвилі передання її нам тварина була зовсім здорова. Натомісць право скарги вигасає щойно в шість неділь від дня передачі нам тварини, а щодо таких хиб, для котрих закон приписує здогадний речинець їх саіснування — від дня, коли цей здогадний речинець скінчився.

(Покінчення буде.)

Маріян Стахурський
старш. ветер. лікар.

Громадяни! Приготовляймося до відповідного відсвяткування 60-літнього ювилею „Просвіти" та причинімся всі гідним нас ювилейним подарком до створення КНЯЖОГО ДАРУ для нашої Матери.

НОВИНКИ

— **У вечорі для вшанування А. Чайковського** в 40-ліття його письменської діяльности, що відбудеться дня 21-го ц. м. в залі Т-ва ім. Лисенка візьме участь сам Ювилят, що поділиться з авдиторією своїми особисти враміннями на тему свого життя і своєї літературної праці, а крім цього прочитає одну зі своїх гуморесок. Д-р Кость Левицький скаже спомин сучасника; посол Остап Луцький виголосить привітне слово. У концертовій частині візьмуть участь пані Д. Левицька і д-р В. Тисяк. Сподіваємось на свято також приїзду Богдана Лепкого, який покищо, недужає. Привіти та телеграми на свято висилати на адресу „Т-ва письменників і журналістів", Львів, Ринок ч. 10, II. п.

— **Білети на симфонічний концерт** Музичного Т-ва, що відбудеться в неділю, 16. ц. м., в 12 год. в полудне у Великім Міськім Театрі продаватиме в день концерту бічна каса Вел. Театру (бувш. каса „Новосці") від 9. год. зранку. На „Святочний Вечір" Музичного Інституту в салі Лисенка члени Т-ва мають вільний вступ і дістають білети при касі.

— **З нашого театру.** У неділю 16. ц. м. в год. 3. попол. вистава мельодійної оперетки Кравса п. з. „Любка з Пушти" з п-нею Орлян, Стефою Стадниківною, Неделком, Бенцалем і Яремою в головних ролях. Вечером в год. 7.30 вдруге комедія Мольєра „Скупар", що мала великий успіх на премієрі. У вівторок 18. ц. м. новинка на нашій сцені трагедія Словацького „Мазепа" в зразковім перекладі М. Зерова. Вистави починаються точно в означеній годині.

— **Темна львівська хроніка.** Двох львівських злодіїв Кашичин і Маршалок дістали по півтора року вязниці за кілька вломів. Рік вязниці дістав муляр К. Кужєя, що має хронічний нахил до чужої власности і вже 30 разів дав себе переловити при виконуванні свого другого злодійського фаху. Парубок з підльвівського села Сокільники П. Дузек дістав півчверта місяця за порахунки з другим парубком, якому вложив ніж у плечі підчас танців.

— **Заява.** Дістаємо такого листа: „В ч. 261 „Діла" п. Грицько Мареш взивав мене, щоби я зложив на „Рідну Школу" бодай таку саму квоту, яку я витратив на ілюмінацію своєї хати дня 10. листопада. Оцим заявляю, що п. Г. Мареш написав неправду, бо підписаний не мав у вікнах ніналіпок ні ніякої ілюмінації дня 10. листопада. А. Стебновський".

— **Катастрофи й нещастя.** У півд. Злуч. Державах Америки занедужало на грипу 30.000 осіб. — У Порт оф Спейн (острів Трінідад) у пожежі нафтових копалень згинуло 13 осіб. Англійський пароплав „Британська сміливість" зазнав на морі поважної шкоди. — У Льонгбіч (Каліфорнія) розбився літак з трьома пасажирами, впавши з висоти 3000 м.

— **„Історія Канади".** Під цим заголовком появилася книжка З. Бичинського (редактора „Канад. Ранку", органу наших канад. протестантів), що має 222 стор. друку, богато ілюстрацій і складається з 33 розділів. Один з розділів присвячений виключно українцям в Канаді, де подані інформації як про перших українських переселенців, так і про сучасний їх поступ. В останньому розділі подано відомости про державний устрій Канади, що має практичне значіння і для українських емігрантів.

— **Літературний куток.** Одночасно з французькою „Академією Ґонкурів" оголосили ще два інші щорічні комітети літературних нагород свій осуд: лавреатом премії „Феміна" стала пані Домінік Дюнов, а „Премії Ренодо" Андре Обей. Домінік Дюнов це псевдонім пані Маргеріт Лємель, що живе на провінції. Вона почала свою літературну діяльність 5 літ тому повістю „Замужня" — це історія молодої дівчини, що вийшла за 60-літнього; „Фавн" — це історія необачного захоплення француженки американцем, що приїхав воювати на франц. фронт; „Люсіля" — малюнок містичної кризи у молодої дівчини. Остання нагороджена повість „Жоржета Гару" — оповідає трагічний конфлікт молодої замужньої дівчини, що не маючи нащадків хотіла би їх запевнити собі чесно за всяку ціну і цим стягає на себе обурення всього села, яке мусить покинути. — Андре Обей мав досі драматичні успіхи за песи „Всм хнена Мар'яна" і „Кістяк", а видав песи „Міський сторож", „Неспокійна дитина" і „Савре переможець". Останню нагороду дістав за повість „Грач у трикутнику". Чимало оригінальних ідей находимо в його студіях про спорт „Органи майдану" і мини написав „Человик вороьжбит".

— **Ріжні вістки.** СРСР рішив купити в Америці 50.000 тракторів; перша партія приїде з кінцем грудня. — У Шікаго помер 76-літній „хлібний король" Джон Паттен. — Льорд Ротермір, власник газетного тресту віщує, що при найближчих виборах в Англії консервативи дістануть невеличку скількість голосів, а за 2—3 роки прийде до влади робітнича партія. — З Москви до Риги перевозили тонну золота в штабах; цей транспорт іде в Париж. — У Парижі продали на ліцитації образ відмого імпресіоніста Кльода Моне „Човни в Аржентей" за 481.000 фр. — Статистика Франції за 1927 р. каже, що в тому році було там 1,800.000 чужинців-туристів; з чого англійців 833.000, еспанців 534.000, американців 233.000, голяндців 58.000. Вони лишили там приблизно 50 мін. фунт. — Італієць Джузепе Паольо засуджений на 5 літ вязниці за видання фальшивого чеку, утік з вязниці в Кан. — У швайцарських горах сніг доходить до кількох метрів грубости.

— **Клопоти Зогу I.** Новий альбанський король Зогу вже втрете відкладає день свого коронування, тому, що все не має готових апартаментів для численних гостей. Ще більший клопіт має Зогу з питанням: з ким женитися? Король без жінки це небезпечна перспектива щодо тривкости династії. До недавна Зогу мав 23-літню наречену Лелю, доньку багатого землевласника з Ельбасана: Шевкет Бея Ферляці. Але тепер, коли став королем, йому забаглось княжни. Лелі він подав до відома, що королівський обовязок наказує йому... і т. д. Спершу Зогу вибрав собі на жінку італійську княжну Джіованну (не питаючи її згоди). Але в цю справу вмішались мулли, заявивши йому, що католичка не може сидіти на альбанськім престолі. А на мусулманство княжна не перейшла би. Тому Зогу попробує тепер прохати руки у доньки египетського короля Фуада.

— **Енерґійний аґітатор.** У Каїрі арештували радянського агента Тепера, що є визначним більшовицьким аґітатором, спеціялістом від справ на Далекім Сході. В 1922 р. його вислав Комінтерн до Палестини як жидівського кольоніста, та там його злемаскували і він утік. За якийсь час він переїхав до Сирії, з таким-же успіхом. До Египту приїхав він пів року тому, під прибраним прізвищем як кореспондент якоїсь німецької газети.

— **Села поза своєю державою.** „Комсомольська Правда" пише: „На півночі від Красноярської округи відкрили 4 села (19 хуторів), досі незаписаних у ніяких урядових списках, що не платять ніяких податків і ніколи ще не вибирали з себе „совєту". Вони, здається, і не чули, що існує якась радянська влада".

— **Нова книжка Троцького.** У Берліні виходить у найближчих днях нова книжка Троцького „Міжнародня революція і комуністичний інтернаціонал". Вона написана на засланні і змальовує погляди опозиції у всіх справах внутрішньої та закордонної політики СРСР.

— **Право до заголовку книжки.** Вдова по колишнім секретарі Віктора Гюго, Рішарді Лекліді, почала в Парижі цікавий процес проти авторки Тітаїна, що видала повість під заголовком „Подорож довкола моєї любки". Пані Леклід пригадує, що її муж видав у 1852 році книжку такої самої назви і тому її повторення є плягіятом. Суд рішатиме принціпіяльну справу, як довго заголовок твору є приватною власністю автора і стоїть під охороною законів. У нинішніх часах, коли виходить щодня тисячі книжок, легко може трапитись, що двох авторів назве свою книжку так само, не знаючи про себе.

— **Радіо-годинник.** З радянської „Правди" довідуємось, що ремісник Злотников у Рославлі винайшов радіо-годинник. Цей годинник поміщений на стації, що висилає точну годину на всі інші з нею получені, порушує при помочі радіо всі інші механізми годинників, спеціяльно збудованих. Таким робом в усіх бюрах і приватних хатах, а навіть у кишенях приватних осіб ці годинники показуватимуть точнісько ту саму годину.

— **Перевозять міліярди.** 10-го ц. м. головна вулиця міста Манхетен, стейту Ню Йорк, мала небуденний вигляд. Серединою мчало сто панцирних вантажників, на яких сиділо по чотири озброєних вояк. Ближче хідника їхали панцирні авта з аґентами, що тримали в руках набиті револьвери. При будинку, звідки ця збройна дружина виїзжала, стояли озброєні відділи з кулеметами. Все це воєнне поготівля зорганізувало товариство обезпечень, яке перевозило свої капітали — кілька міліярдів — до нового будинку. Хоча віддаль між новим домом і старим можна було переїхати автом за 4 хвилини, треба було до її охорони аж 1000 людей.

— **Нові винаходи Айнштайна.** Недавно появились у пресі звістки, що геніяльний фізик Айнштайн підготовлює нове відкриття. Літом він їздив лікуватись в околиці Любека. Лікарі заборонили йому працювати з огляду на його слабе серце. Але діяльна вдача Айнштайна не дала йому відпочивати у безділлі. Він почав їздити вітрильною лодкою далеко на море. Коли лікарі і це йому заборонили, він грав цілими днями над морем на скрипці. Коли він вернувся при кінці минулого місяця в Берлін, у його голові дозріли нові ідеї і він негайно почав інтенсивно працювати, нікого до себе не пускаючи. До Айнштайна вдалось найти доступ кореспондентові „Ню Йорк Таймса", який у передпокою заявив, що відійде за пять хвилин. „Професоре — спитав журналіст — ви знаєте, що в Каліфорнії будують великанський телескоп. Чи ви не гадаєте, що при його помочі вдасться найти наглядні докази теорії умовности?" „Не очі, а розум дає науці найсильніші докази" — відповів Айнштайн. Його-же теорію доказали досить інші явища, як напр. останнє сонішне затьміння. Айнштайн потвердив, що він зробив два нові важні відкриття тісно звязані з теорією умовности і про одно з них Айнштайн написав уже розвідку для Академії Наук. Ніяких інших інформацій він не хотів дати.

— **Білявки чи чорнявки?** Один з ньюйорських часописів спонуканий великим успіхом повісти американської письменниці Аніти Льос „Мущини волють білявки" розписав між своїми численними читачами анкету на преважливу тему: чи це правда. Вислідок був для білявок катастрофальний. Непереможна пані Статистика сказала, що на 100 бльондинок виходить замуж лише 53, зате на 100 брунеток аж 77. Страшна ріжниця! З такої анкети найбільше тішились ню-йорські стрижії. Тисячі білявок, що хотіли би вийти замуж, звернулись за допомогою до них, щоби їх перемалювали на чорно.

— **Справлення помилки.** У вчорашньому фейлетоні проф. М. Возняка треба справити в 4 шп. 6. р. знизу: „хмагами" на „хмарами".

— **Дня 14. грудня 1928 р. одержав** степень доктора прав на Українськім Університеті в Празі п. Володимир Лунь зі Львова.

Театри.

„Кооператива Український Театр" під дир. Й. Стадника.

Неділя 16-го, г. 3. попол. „Любка з Пушти", оперетка на 3 дії Кравса, з пп. Орлян, Стадниківною, Неделком Бенцалем, Яремою в головних ролях.

Неділя 16-го, г. 7·30 веч. „Скупар", комедія на 5 дій Мольєра в незміненій обсаді.

Білети раніш в „Союзнім Базарі" а в неділю від 10—12 і від 2—8 год. веч. при касі.

Великий Міський Театр:

Субота 15-го, г. 3·30 попол. „Страшний двір".

Субота 15-го, г. 7·30 веч. „Одна одинока ніч".

Неділя 16-го, г. 3·30 попол. „Мораль пані Дульської".

Неділя 16-го, г. 7·30 веч. „Намисто Мадонни", опера.

Понеділок 17-го, г. 7·30 веч. „Одна одинока ніч".

Кіна.

„Аполльо": „Буря".
„Лев" „Найзручніший злодій у світі" з Лючіяно Альбертіні.
„Оаза": „Чорні силюети".
„Палас": „Гаррі Піль".
„Фатаморґана" „Вежа кохання" Джон Берімор.

Громадянине! Чому не став Ти ще досі членом Товариства „Просвіта"?

З театру.

„Кооператива Український Театр" під дир. Й. Стадника. „Вантаж" песа на 3 дії, Я. Ґалана.

„Вантаж" — справжній успіх молодого драматурга, що дебютував минулого року песою „Дон Кіхот з Етенгайму". Перша песа, історична, боролась з нелегкими домаганнями сценічної техніки, шукаючи звязків з сучасними ідеями. І форма песи і ідея хитались від невправної руки молодого автора. Та від цієї недостачі не є вільні історичні песи наших старших письменників, в яких ідея поставлена надто грубою рукою.

„Вантаж" у порівнанні з попередньою песою Ґалана — великий, сміливий крок уперед. Перехід від позиченого з історії сюжету до модерної песи нечасто вдається нашим письменникам. „Вантаж" має головну рису драматичного таланту: сценічний не в... Акція розділена на чотири живі особи, ...осереджена довкола одної центральної події, плине енергійним звязком діяльогів. Вона зростає постепенно і розбуджає у глядача потрібне напруження та зацікавлення розвязкою конфлікту. Кожна з дієвих осіб має виразне обличчя, гостро зарисовану індивідуальність повну життя.

Факт, що автор переніс акцію песи на чужину є доказом його чутливого інстинкту, який казав йому оминати надто простих і дешевих ефектів. Песа має соціяльний підклад. Не було нічого легшого як висловити її ідею якиминебудь палкими заявами через уста героїв. Ті заяви можуть зустрінутись завсіди з палкими оплесками тої частини авдиторії, що „солідаризується" з ідеєю песи без огляду на її мистецьку вартість або з голосними протестами іншої частини авдиторії, що осуджує песу з таких-же ідеольоґічних мотивів, нечутливих на сам психольоґічний процес аналізованої проблеми. Крім суспільної ідеї, яку можемо приняти або ні, „Вантаж" дає барвистий малюнок життєвої трагедії кількох осіб, з яких бодай половина є для нас симпатична своєю молодечою чутливістю. І вартість песи збережена саме в цьому малюнку, а не в споминах що зродив його ідея міжнародного братерства, чи пожертви для неї зворушують нас нині менше, ніж безпосередній порив кохаючого серця, яке не в силі відокремити абстрактної ідеї від людського, геройського вчинку. Тому-то постать Дженні стоїть понад постатю Оскара.

Наш театр виставив цю песу з великою дбайливістю, що заслуговує на повне признання, коли зважити неймовірні технічні труднощі з обстановою на сцені салі Тов. Лисенка, зовсім непридатній для театральних вистав. Головну ролю відтворила п-ні *О. Кривицька* з безпосередністю та чутливістю, у чому не може їй дорівняти нині ні одна артистка наших театрів по цьому боці Збруча. Можна було вірити, що оба в ній закохані мусять коритись її волі та ніжности. *П. Ярема*, що був її головним партнером, не винен тому, що вигляд його уст і бороди складається більше до комічної усмішки, ніж до трагічних зморщок. Н... робив він враження людини, що вдивлена весь час у свою геройську смерть, стає нечутливою на решту життя. Такою ниською його глибоких соціяльних переконань домагався би іншого тону та глибшої інтонації. Зрештою назагал свою ролю він переві по змозі своїх сил ...тано *П. Бенцаль*, з вигляду справжній еспанець, повинен би мати як капітан англійського корабля більше залізної дисципліни в своїх руках. *П. Боровик* був бездоганний.

Не знаємо, як прийме цю сильну, небуденну драму в нашій убогій драматичній літературі, наша публика, охоча до кожного поважнішого твору. Песа повинна би заповнити салю щонайменше кілька вечорів. На кожний випадок „Вантаж" повинен би здобути собі великий успіх на сценах Радянської України. *М. Руд.*

„Одна одинока ніч", оперетка Роберта Штольца.

Пустий зміст, майже ніякої акції, кілька вимушених дотепів, нуля ж за довіть лібретто взагалі — ось що можна сказати про нову оперетку Міського Театру. Оба лібретисти, Якобсон і Кетерраймер фабрикували вже далеко кращі річи, а те саме слід сказати і про композитора Штольца, автора кількох відомих, популярних оперетек. Його музика теж мало оригінальна, переповнена ремінісценціями з інших оперетек, докуди не вимагається майже ... як і маломислова акція. Ціле щастя, що є в ній кілька гарних, легких мельодій і дещо кілька солодко-сентиментальних мотивів, ... позичених з російських романсів, а також дещо з модного тепер джезбенду. Все те ділає на публику настільки, що вона рада [illegible] ... очі на хибе оперетки, особливо, коли її виставлено так, як у Львові.

А виставлено „Одну одиноку ніч" дійсно по-европейськи. І численні балетові вставки і дуже добірні декорації, і вистави, чудові костюми і всякі світляні ефекти, і [illegible]

осіб-учасників — усе те просто поодоювало видня, особливо в II. дії. Ці зовнішні обставини, за якими криється зручна рука режісера, як не менше й добра гра головних дієвих осіб, ратують цілу ситуацію. Ці додатки, вставки і взагалі всякі режісерські штучки є тим, що стягатиме публику довго на цю виставу. Найбільше з того всього подобався балет малих дітей і оригінальний танець „Старі в молоді“ у виконанні Камінської і Фалішевського.

З виконавців відмітимо передовсім Рильську, що толково і сценічно вибивалася на перше місце; її костюми варто теж побачити. Корабинка, що виступила по довгій павзі, голосово якось не дописала; і її костюми хапали за очі. З мущин слід назвати Рупниковського, Кулігосвського і Шосляйда. Диріґував Т. Середнинський. *І. В.*

Миколаївські свята.

Миколаївські свята — це радість для дітвори і молоді, розвага для старшого громадянства. Дуже відрадний обяв, що молодь і поважні громадяне памятають при цій нагоді також на „Рідну Школу“.

До Головної Управи „Рідної Школи“ надійшло таке письмо від Виділу бурсового Товариства „Шкільна Поміч“ в Сокалі з датою 12. грудня 1928:

„Товариство „Шкільна Поміч“ в Сокалі, що удержує бурсу під покро ом св. о. Миколая, обдаровувало питомців у день св. Миколая дарунками. Цього року заявили питомці, щоби квоту 20 зол., яку призначено для них на миколаївські дарунки, переслати на „Рідну Школу“, що рівночасно робимо“.

Дня 12. грудня н. р. зложив директор львівської Академічної гімназії Вп. д-р Микола Сабат 25 зол. на „Рідну Школу“ замість прийняття в день іменин.

Вп. Жертводавцям складаємо щиру подяку. Надіємося, що ці жертви на „Рідну Школу“ не будуть одинокі і за ними пошлють дальші. Також надіємося, що всілякі Комітети, що влаштовують Миколаївські Свята для дітей, молоді і старших надсилатимуть прибутки з тих свят „Рідній Школі“.

Головна Управа „Рідної Школи“.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Позір Жінки Українки! Жіночий Кружок Рідної Школи ім. Ганни Барвінок удаштовує, як і попереднього року, „передсвяточний ярмарок“ в днях 1. і 3. січня 1929 року в домі дівочої школи у Львові при вулиці Мохнацького ч. 12. Старшина кружка просить отсим наше патріотичне Жіноцтво о ласкаві датки в натураліях або грошах на ціли ярмарку на адресу: Управа дівочої школи УПТ. у Львові, вул. Мохнацького ч. 12. Старшина має повну надію, що з огляду на знану ціль, на яку дохід з ярмарку призначений, той заклик не перейде безслідно, а противно, що в тій важкій скруті грошевій Рідної Школи, особливо по знаних випадках листопадових, підчас яких і названа школа потерпіла високі шкоди, ніодна Жінка-Українка не відкажеся від того патріотичного народнього обовязку який буде свідчити ділом про силу і зорганізовання Українського Жіноцтва. Поможім собі самі! Будуймо власними силами, бо ніхто нас в тім не виручить!! — У Львові, дня 7. грудня 1928 р. — М. Волошинова, голова жін. кр. УПТ. ім. Ганни Барвінок.
1067 2—3

Тов. Українська Захоронка у Львові удаштовує на Бесіді вул. Рутовського ч. 22. „Народний Дім“ дня 19. ц. м. о год. 4-тій пополудні для малих діточок св. Николая з різнородною програмою і буфетом. Дарунки належито опаковані і виразно заадресовані складати від год. 2-ої в дни св. Николая на Бесіді. 1089 1-2

Миколай в Пласті. Дня 18 грудня (вівторок) год. 16 (4 попол.) загостить до пластової домівки при вул. Близарській 11 св. Миколай. Вступ для старших 30 сот., для дітий 20 сот. Дарунки приймається в понеділок від 17 до 19 і вівторок від 14—16. Оплата 20 сот.

Виставa війни 1914—1917 р., з зобрена участи УСС в бувшій австрійській армії (портрети, битви, побутові сцени, краєвиди, части однострою, відзнаки) є отворена в Національнім Музею, ул. Мохнацького 42, що дня за звичайним вступом. 1—1

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Т-ва Українська-руська Бурса ім. Митроп. гр. А. Шептицького у Львові

відбудуться в середу дня 26 грудня 1928 р. в домівці Красвого Тов-а Кредитового (вул. Домініканська ч. 1., партер) о год. 4. попол. Порядок: Звіт з діяльности Виділу і Касовий звіт за час від 1/7 1927. до 30 6 1928; внесок Контрольної Комісії; вибір нового Виділу; запити і внески. — В разі браку комплєту, відбудуться о годині 4.30 збори при якому небудь числі членів.

о. І. Лудович, голова. 1090 1—1 о. Д-р І. Бучко, секретар.

Ширіть наш часопис!

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Видавничої Спілки „ДІЛО“
Кооперативи з обмеж. порукою у Львові,

відбудуться дня 29. грудня 1928 о год. 5. попол. в льокалі Редакції „Діло“. Ринок 10. II. пов. зі слідуючим порядком:

1. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
2) Звіт з діяльности за роки 1926/27 і 1927/28.
3) Звіт Контрольної Комісії.
4) Затвердження білянсів за роки 1926/27 і 1927/28. та розділ чистого зиску.
5) Вибір 7 членів Надзірної Ради та 3. заступників.
6) Вибір 3. членів Контрольної Комісії.
7) Внески і запити.

1—3 **Надзірна Рада.**

Загальні Збори

„Союзу Українок“ у Львові відбудуться в четвер дня 27. XII. ц. р. о год. 2. поп. в салі Бесіди при вул. Рутовського ч. 22/I. зі слідуючим порядком нарад:

1) Відкриття Зборів і Вибір Президії.
2) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
3) Звіт Головного Виділу:
а) секретарський,
б) організаційний,
в) касовий,
г) пресовий,
д) міжнародніх звязків.
4) Звіт Філій.
5) Звіт Контрольної Комісії.
6) Уділення абсолюторії Головному Виділови.
7) Вибір виділу.
8) Внески і запити.

На випадок невичерпання порядку, Збори будуть продовжуватися слідуючого дня 28. XII. о год. 9. рано.

ЗА СОЮЗ УКРАЇНОК У ЛЬВОВІ

І. Вітковицька, голова. 1076 2—2 М. Бачинська-Донцова, секретарка.

Присилайте передплату!

Членам тов. „Дністер“ до відома!

Згідно з обовязуючим законом, кожний член Т-ва вз. об. „Дністер“ мусить **найдальше до кінця грудня ц. р. викупити поліцу „Дністра“** на обезпечення дозволеної законом 1/3 части будинків на 1929 рік.

Хто в означеному речинці не викупить своєї поліси на 1929 рік, того будинки з днем 1. січня 1929 р. перейдуть в цілости до обезпечення в П. З. У. В.

Члени „Дністра“ не є обовязані предкладати своїх поліс до реєстрації поборовим інспекторам ПЗУВ, бо Т-во „Дністер“ займеться само предложенням вартостей на списку викуплених на 1929 р. будинкових поліс. Підвишку оцінюють і обовязуюча 1929 р. зарядив ПЗУВ, і ся підвишка є після закона міродайна для других Товариства, отже і Т-во „Дністер“. 1093 1—3

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів Ринок ч. 10